

ме попитатъ — защо сж ме карали насила и защо съмъ изгазилъ заптието, — захванаха да викатъ, да ме обвиняватъ и да ме попържатъ:

— Не знаешъ ли ти, че ние не смѣме да се противиме на турцитѣ? Каквото си търсилъ, това щешъ и да намѣришъ! Добре би било, ако кадиятъ намисли да метне нѣкое вжже на врата ти. Чапкѣнитѣ умиратъ отъ чапкѣнска смъртъ.

— Да сте проклети! — си помислихъ азъ; но не проговорихъ ни бѣло, ни черно.

Такава бѣше помощъта, съ която ме наградиха нашитѣ българи, които бѣха избрани отъ народа да защищаватъ интереситѣ на християнскитѣ народности.

Въ това време дойдоха нѣколко души сеймени и закараха ме при кадиятъ. Кадиятъ заповѣда на сейменитѣ да ми ударятъ петдесетъ тояги по краката, защото съмъ дръзналъ да ударя царски човѣкъ; но заптието, което азъ изгазихъ съ колѣнетѣ си, бѣше дотолкова „човѣколюбиво“, щото прости моитѣ „прегрѣшения“ и измоли ме отъ кадиятъ. Трѣбва да забележа и това, че това „човѣколюбиво“ заптие зависѣше отъ моитѣ роднини и боеше се да не изгуби хлѣба си.

Захвана се сждопроизводството. Каквото азъ и да проговорѣхъ, то кадиятъ ми отговаряше:

— Мълчи, бре гяуръ! Не ща азъ да слушамъ твоитѣ думи. Ти си достоенъ за бесене!

Въ времето на това турско сждопроизводство мене бѣше дотолкова дотегнало, щото азъ насмалко щѣхъ да се спусна, да хвана правосждеца за врата и да го удавя като жаба. Най-последно, кадиятъ реши да дамъ на сестритѣ